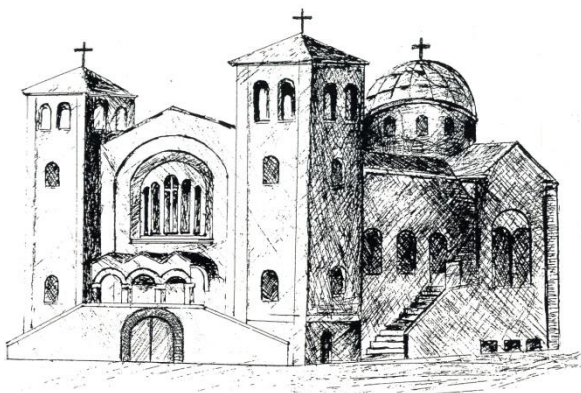


Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, November 8, 2020
7th Sunday of Luke



Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter



**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 8 Νοεμβρίου, 2020

Ζ' Λουκά – Σύναξις Ταξιδαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

7:00 μ.μ. Εσπερινός Αγίου Νεκταρίου

(Ναός Αγ. Γεωργίου – Κλίφτον)

Δευτέρα, 9 Νοεμβρίου, 2020

Νεκτάριος ο Θαυματουργός, Ονησιφόρος και Πορφύριος

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Τρίτη, 10 Νοεμβρίου, 2020

6:00 μ.μ. Παράκληση

Τετάρτη, 11 Νοεμβρίου, 2020

Μηνάς Μάρτυς

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου, 2020

Ιωάννης Χρυσόστομος

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Σάββατο, 14 Νοεμβρίου, 2020

Φίλιππος ο Απόστολος, Γρηγόριος ο Παλαμάς

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Κυριακή, 15 Νοεμβρίου, 2020

Η' Λουκά – Αρχή Νηστείας

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, November 8, 2020

7th Sunday of Luke – Synaxis of the Archangels

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. Vespers of Nectarios the Wonderworker

(St. George Church – Clifton)

Monday, November 9, 2020

Nektarios the Wonderworker, Onesiphoros and Porphyrios

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, November 10, 2020

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday, November 11, 2020

Menas of Egypt

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Friday, November 13, 2020

John Chrysostom

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Saturday, November 14, 2020

Philip the Apostle, Gregory Palamas of Thessaloniki

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, November 15, 2020

8th Sunday of Luke – Nativity Fast Begins

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

**Prokeimenon. Mode 4.
Psalm 103.4,1**

Who makes his angels spirits and his ministers a flame of fire

Verse: Bless the Lord, O my soul. O Lord my God you are very great.

The reading is from St. Paul's Letter to the Hebrews 2:2-10

Brethren, if the message declared by angels was valid and every transgression or disobedience received a just retribution, how shall we escape if we neglect such a great salvation? It was declared at first by the Lord, and it was attested to us by those who heard him, while God also bore witness by signs and wonders and various miracles and by gifts of the Holy Spirit distributed according to his own will. For it was not to angels that God subjected the world to come, of which we are speaking. It has been testified somewhere, "What is man that thou art mindful of him, or the son of man, that thou carest for him? Thou didst make him for a little while lower than the angels, thou hast crowned him with glory and honor, putting everything in subjection under his feet." Now in putting everything in subjection to him, he left nothing outside his control. As it is, we do not yet see everything in subjection to him. But we see Jesus, who for a little while was made lower than the angels, crowned with glory and honor because of the suffering of death, so that by the grace of God he might taste death for every one. For it was fitting that he, for whom and by whom all things exist, in bringing many sons to glory, should make the pioneer of their salvation perfect through suffering.

Προκείμενον. Ήχος δ'.
ΨΑΛΜΟΙ 103.4,1

Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνῃς σφόδρα.

Πρὸς Ἑβραίους 2:2-10 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις, ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασιν, καὶ ποικίλαις δυνάμεσιν, καὶ πνεύματος ἁγίου μερισμοῖς, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξεν τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν. Διεμαρτύρατο δὲ πού τις λέγων, Τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μιμήσκη αὐτοῦ; Ἡ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. Νῦν δὲ οὐπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα. Τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἡλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον, ὅπως χάριτι θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσῃται θανάτου. Ἐπρεπεν γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα, καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.

The Gospel According to Luke 8:41-56

At that time, there came to Jesus a man named Jairus, who was a ruler of the synagogue; and falling at Jesus' feet he besought him to come to his house, for he had an only daughter, about twelve years of age, and she was dying. As he went, the people pressed round him. And a woman who had had a flow of blood for twelve years and had spent all her living upon physicians and could not be healed by anyone, came up behind him, and touched the fringe of his garment; and immediately her flow of blood ceased. And Jesus said, "Who was it that touched me?" When all denied it, Peter and those who were with him said, "Master, the multitudes surround you and press upon you!" But Jesus said, "Some one touched me; for I perceive that power has gone forth from me." And when the woman saw that she was not hidden, she came trembling, and falling down before him declared in the presence of all the people why she had touched him, and how she had been immediately healed. And he said to her, "Daughter, your faith has made you well; go in peace." While he was still speaking, a man from the ruler's house came and said, "Your daughter is dead; do not trouble the Teacher any more." But Jesus on hearing this answered him, "Do not fear; only believe, and she shall be well." And when he came to the house, he permitted no one to enter with him, except Peter and John and James, and the father and mother of the child. And all were weeping and bewailing her; but he said, "Do not weep; for she is not dead but sleeping." And they laughed at him, knowing that she was dead. But taking her by the hand he called, saying, "Child, arise." And her spirit returned, and she got up at once; and he directed that something should be given her to eat. And her parents were amazed; but he charged them to tell no one what had happened.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 8:41-56 Εὐαγγελίου τὸ Ανάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ὃ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκειν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτοῖς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Synaxis of the Taxiarchs and Archangels Michael and Gabriel



On the 8th of November the Greek Orthodox Church celebrates the Feast day of the Synaxis of the Taxiarchs and Archangels Michael and Gabriel, along with Raphael, and of the other bodiless and heavenly orders, the Seraphim, Cherubim, Thrones, Dominions, Powers, Authorities, Principalities, Archangels, and Angels.

The word *synaxis* means the gathering of believers to celebrate a feast or to make a remembrance of a saint. This feast also has a special meaning; it is the gathering of the humans with the angels, “their union, their gathering, and standing in fear in front of the Creator.”⁽¹⁾ Because of the fall of the devil and his angels, this feast is the celebration of the “sobriety and unity” of the rest of the angelic powers who stayed loyal to God. “We celebrate also the contribution of the angels and archangels and their help and support in the war against the dark powers and the devil.”

The Synaxis was established at the beginning of the fourth century at the Council of Laodicea, which met several years

before the First Ecumenical Council. The 35th Canon of the Council of Laodicea condemned and denounced as heretical the worship of angels as gods and rulers of the world, but affirmed their proper veneration.

A Feast day was established in November, the ninth month after March (with which the year began in ancient times) since there are Nine Ranks of Angels. The eighth day of the month was chosen for the Synaxis of all the Bodiless Powers of Heaven since the Day of the Dread Last Judgment is called the Eighth Day by the holy Fathers.

Archangels are messengers of great and wondrous tidings. They reveal prophecies and the mysteries of the faith. They enlighten people to know and understand the will of God, they spread faith in God among the people, illuminating their minds with the light of the Holy Gospel.

The Lord appointed the Holy Archangel Michael (his name in Hebrew means “who is like unto God”), the faithful servitor of God, as Chief Commander. He cast down from Heaven the arrogantly proud Lucifer and the other fallen spirits when they rebelled against God. Michael summoned the ranks of angels and cried out, “Let us attend! Let us stand aright before our Creator and do not consider doing what is displeasing unto God!”

According to Church Tradition, and in the church services to the Archangel Michael participated in many other Old Testament events.

Archangel Michael is known as the protector from invasion by enemies and from civil war, and for the defeat of adversaries on the field of battle. He conquers all spiritual enemies.

Today is also the name day of Michael, Michaela, Gabriel, Gabriela, Aggelos, Aggeliki, Panormitis, Panormita, Taxiarchis, Taxiarcha.

Εορτή των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ

Γιορτή σήμερα – 8 Νοεμβρίου: Σύναξις των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ και των λοιπών Ασωμάτων και Ουράνιων Αγγελικών Ταγμάτων.

Κατά την Αγία Γραφή οι άγγελοι στέλνονται από το Θεό με μορφή ορατή (οι άγγελοι είναι αόρατα αγαθά πνεύματα κοντά στο, Θεό) σε σπουδαίες ιστορικές περιστάσεις, που πρόκειται να εκδηλωθεί ή να εκτελεσθεί κάποια μεγάλη θεία θέληση.

Τη σχέση, τώρα, που έχουν οι άγγελοι με το Θεό και τους ανθρώπους, καθώς και την αποστολή τους, βλέπουμε επίσης μέσα στην Αγία Γραφή.

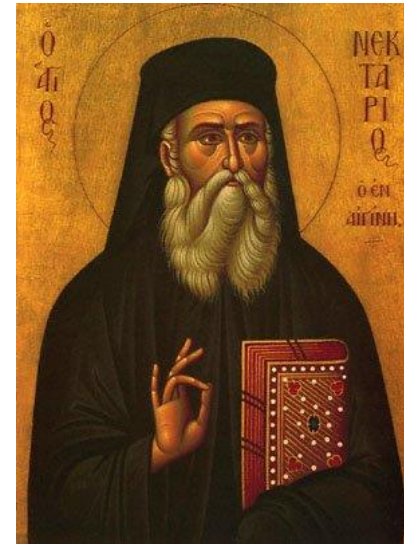
Και ιδιαίτερα, στους Ψαλμούς 33, στίχ. 8 και 90, στίχ. 10-12, στη δε Καινή Διαθήκη, Ματθ. ιη' στίχ. 10, καθώς επίσης και στην προς Εβραίους επιστολή, κεφ. α' στίχ. 14, όπου ο συγγραφέας αναφωνεί: «οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;».

Δηλαδή, δεν είναι όλοι οι άγγελοι πνεύματα υπηρετικά, τα όποια ενεργούν όχι από δική τους πρωτοβουλία, αλλά αποστέλλονται από το Θεό για να υπηρετήσουν εκείνους που μέλλουν να κληρονομήσουν την αιώνια ζωή;

Επικεφαλής των αγγελικών δυνάμεων είναι οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ. Τον Μιχαήλ συναντάμε στην Παλαιά Διαθήκη. π.χ. όταν ο Αβραάμ μέλλει να θυσιάσει τον Ισαάκ, στον Ιησού του Ναυή, στον Ηλία, στον Λώτ, για να τον σώσει όταν ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τα Γόμορα, στον Πατριάρχη Ιακώβ, στον μάντη Βαρλαάμ και άλλου.

Επίσης ο Μιχαήλ, ήταν αυτός που οδήγησε το λαό του Ισραήλ στη φυγή από την Αίγυπτο. Τον Γαβριήλ συναντάμε στην Καινή Διαθήκη, όπως στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και άλλου. Στην μνήμη, λοιπόν, των αποστολών και του έργου που επιτελούν οι άγγελοι, η Εκκλησία μας όρισε τη γιορτή της 8ης Νοεμβρίου.

Άγιος Νεκτάριος ο θαυματουργός



Ένας από τους μεγαλύτερους Αγίους της Ορθοδόξου εκκλησίας είναι αναμφισβήτητα ο Άγιος Νεκτάριος Επίσκοπος Πενταπόλεως ο εν Αιγίνη. Γεννήθηκε στη Σηλυβρία της ανατολικής Θράκης το 1846 και κοιμήθηκε το βράδυ της 8ης Νοεμβρίου του 1920 σε ηλικία 74 ετών.

Ήταν το πέμπτο από τα επτά παιδιά της οικογένειάς του και το κατά κόσμον όνομά του ήταν Αναστάσιος Κεφαλάς. Η οικογένεια του ήταν πτωχή σε υλικό πλούτο αλλά πλούσια σε αρετές χριστιανικές και γι' αυτό η αγωγή του νεαρού Αναστάσιου ήταν πολύτιμο εφόδιο μέσα στη ζωή του. Από μικρός έδειχνε την ιερατική του κλίση για προσευχή. Είχε συγχρόνως μεγάλη έφεση στα γράμματα και σαν μέλισσα συνέλεγε τόσο από τους φορείς της εγκυκλοπαιδικής γνώσεως, όσο και από τα συγγράμματα των πατέρων της εκκλησίας το νέκταρ της σοφίας και της ψυχοπνευματικής αναβαθμίσεως. Αποτέλεσε λοιπόν λαμπρή προσωπικότητα και γι' αυτό παρά τις οικονομικές δυσχέρειες που σε όλη του τη ζωή τον κολουθούσαν, πάντοτε διακρινόταν στους πνευματικούς κύκλους.

Σε ηλικία 14 ετών πηγαίνει στην Κωνσταντινούπολη, όπου εργάζεται σκληρά και συγχρόνως παρακολουθεί με διάκριση το σχολείο. Στα 20 περίπου χρόνια του διορίστηκε παιδονόμος στο εκεί σχολείο του Μετόχιου Πανάγιου Τάφου. Όταν έγινε 22 ετών, υπηρέτησε διδάσκαλος στο Λίθι της Χίου. Όλοι τον αγαπούσαν για την πραότητα και το ζήλο του να αναδείξει τους μαθητές του χρήσιμους πολίτες. Ζούσε ήδη με άσκηση, προσευχή και νηστεία και μετά από 7 χρόνια έγινε δόκιμος μοναχός στη «Νέα Μονή» της Χίου. Ως μοναχός ονομάστηκε Λάζαρος, ενώ αργότερα (15/1/1877) που χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος, μετονομάστηκε σε Νεκτάριο. Ήδη από τότε πολλοί τον θεωρούσαν Άγιο για την πνευματικότητά του.

Γνωρίζεται με τον Πατριάρχη Αλεξάνδρειας Σωφρόνιο, σπουδάζει Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1882-1885), χειροτονείται πρεσβύτερος (23/3/1886) και μετά τη λαμπρή ποιμαντική και διοικητική δραστηριότητα, τα φιλανθρωπικά έργα, την καθοριστική συμβολή στον εξωραϊσμό του ιερού Πατριαρχικού ναού του Αγίου Νικολάου Καΐρου και τα λοιπά κοινωφελή έργα του – ο Πατριάρχης Σωφρόνιος τον χειροτονεί Αρχιερέα υπό τον τίτλο του Μητροπολίτου της παλαιά τότε Μητροπόλεως Πενταπόλεως (15/1/1889). Δυστυχώς όμως παρά τη σπουδαιότερη συμβολή του στην εκκλησία της Αλεξάνδρειας, την ένθερμη αγάπη του λαού στο πρόσωπο του και το θαυμασμό που προκαλούσε για την αυταπάρνηση του στον Πατριάρχη Σωφρόνιο και τους λοιπούς πνευματικούς ανθρώπους, έπεσε σύντομα θύμα συκοφαντίας από ραδιουργούς συναδέλφους του οι οποίοι έπεισαν τον Πατριάρχη ότι ο Άγιος Νεκτάριος εποφθαλμιούσε τον Πατριαρχικό θρόνο της Αλεξάνδρειας. Έτσι ο Άγιος διατάχτηκε να εγκαταλείψει την Αλεξάνδρεια.

Παρά τη θλίψη του για τις συκοφαντίες και την εξορία του, παρά την οικονομική εξαχρείωση που συνάντησε τα μετέπειτα χρόνια, τις προσβολές και την περιφρόνηση κατά τον ερχομό του στην Ελλάδα και την εγκατάλειψη του από ανθρώπινη παρηγοριά, ο Άγιος αντιμετώπισε τους πειρασμούς με υπομονή, πίστη και

δοξολογία προς το Θεό, ανεξικακία και πραότητα προς τους ανθρώπους.

Γίνεται απλός ιεροκήρυκας στους Νομούς Ευβοίας Φθιώτιδας και Φωκίδος, όπου κατέκτησε το ποιμνίο του. Το 1894 γίνεται Διευθυντής στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών, την οποία διακόνησε αρίστως έως το 1908. Οι μαθητές του και ο λοιπός κόσμος τον σέβεται πλέον ως Άγιο. Το ίδιο και οι Πατέρες του Αγίου Όρους μετά την εκεί επίσκεψη του το 1898. Το 1908 έρχεται στην ιερά Μονή της Αγίας Τριάδος στην Αίγινα – την οποία ίδρυσε ο ίδιος το 1904 – ως πνευματικός πατέρας των εκεί μοναζουσών. Διακονεί την αδελφότητα με οσιακή αφοσίωση και άκρα ταπείνωση και τη διδάσκει με μοναδικό τρόπο την αγγελική πολιτεία. Συνηθίζει να συμβουλεύει τις αδελφές και τον κόσμο «Παιδί μου να μην απελπίζεσαι! Στις μόρες της ζωής σου να λες Κύριος στερέωμα μου και καταφυγή μου και ρύστης μου».

Μεγάλο υπήρξε επίσης και το συγγραφικό του έργο, το οποίο ξεκίνησε από τη νεαρά του ηλικία. Έγραψε σπουδαιότατες θεολογικές μελέτες, δογματικά, ηθικά, κατηχητικά, διδακτικά και ποιητικά έργα. Μόνο για την Παναγία αφιέρωσε 5000 στίχους στην ποιητική του συλλογή «Θεοτοκάριον».

Κοιμήθηκε στο Αρεταίειον Νοσοκομείο Αθηνών βαριά ασθενής ως άπορος, αλλά με γαλήνια συνείδηση και πλούτο θείων χαρισμάτων. Αμέσως φάνηκαν τα σημεία της Αγιότητας του, αφού το δωμάτιο ευωδίασε και άρχισε το ιερό του σκηνώμα να μυροβλύζει και να θαυματοουργεί. Το ιερό του σκηνώμα έμεινε επίσης άφθαρτο για 30 χρόνια. Αργότερα διαλύθηκε, κατά παραχώρηση του θεού, μετά από παράκληση του ίδιου του Αγίου για να δοθούν τεμάχια σε όλο τον κόσμο, επειδή και εν ζωή εξάλλου η αγκαλιά του πάντοτε ήταν τόσο πλατιά, που όντως χωρούσε όλο τον κόσμο.

Στις 20 Απριλίου του 1961 έγινε η επίσημη Αγιοποίηση του, αφού ούτως ή άλλως ο λαός τον τιμούσε ήδη ως μεγάλο Άγιο. Συνεχώς θαυματοουργεί, θεραπεύει και διακονεί ποικιλοτρόπως τη στρατευόμενη Εκκλησία. Ιδιαίτερα συμπαρίσταται στους

καρκινοπαθείς και στους οχλούμενους υπό πνευμάτων ακαθάρτων. Χτίζονται αναρίθμητοι ναοί και βαπτίζονται συνεχώς παιδιά στο όνομά του. Η μνήμη του τέλος τιμάται την 3η Σεπτεμβρίου (ανάμνηση ανακομιδής των Αγίων Λειψάνων του) και ιδιαίτερος την 9η Νοεμβρίου (ανάμνηση της κοιμήσεώς του). Τα ιερά του λείψανα βρίσκονται στην ιερά Μονή της Αγίας Τριάδας στην Αίγινα, η οποία είναι παγκόσμιο πλέον προσκύνημα.

The life of St Nektarios the Wonderworker, Metropolitan of Pentapolis

Commemorated November 9



The divine Nektarios of Aegina, is one of the most widely known of Greek Orthodox Saints. He was born on October 1st, 1846 in Silyvria, in Asia Minor (now occupied by Turkey). At Holy Baptism he was given the name Anastasios. His parents were simple pious Christians. They brought him up in a manner pleasing to God, and did what

their very limited means allowed for his formal education. Having completed elementary school in his hometown, he left for the great city of Constantinople at the age of 14. There, he found employment as a shop assistant and was able to earn a meager living. As well as regularly attending the Divine Liturgy, he also read the Holy Scriptures and Writings of the Holy Fathers of the Church on a daily basis. From his

wide reading, the young Anastasios made a collection of wise sayings, which he fervently spread to the customers of his store by writing them on the paper used to wrap their goods. He was selected to teach the lower grades of the orphanage of the All-Holy Sepulchre in Constantinople. This allowed him to continue his studies, for he longed to become a Theologian. In 1866, at the age of 20, Anastasios went to the island of Chios, where he was appointed a teacher. After 7 years, he entered into the local monastery, under the care of the venerable elder Pachomios. After 3 years as a novice Athanasios was tonsured a Monk and given the name Lazarus. A year later, he was ordained a Deacon and received the name Nektarios. Elder Pachomios, and a wealthy local benefactor convinced the young monk to complete his high school studies in Athens. From there Deacon Nektarios went to Alexandria, where he was cared for by the Patriarch of Alexandria, Sophronios. The Patriarch insisted that Nektarios complete his Theological studies, and so in 1885 he graduated from the School of Theology in Athens. The Patriarch of Alexandria ordained Deacon Nektarios to the Priesthood in 1886. His great service to the Church, prolific writings and teachings, energy and zeal led Fr Nektarios to be ordained as the Metropolitan of Pentapolis in Egypt.

As a Metropolitan he was greatly admired and loved by his flock for his virtue and purity of life. But this great admiration by the people aroused the envy of certain high officials, who plotted and succeeded in having the Blessed Metropolitan removed from office in 1890 - without a trial or any explanation whatsoever. He returned to Greece to

become a monk and Preacher, to the great edification of the people. There the Blessed Metropolitan continued to write his now famous books. In 1894, the divine Nektarios became Director of the Rizarios Ecclesiastical School, where he was to remain for 15 years. As an educator, the chief concern of the venerable Hierarch was to incite and guide youth to become good Christians. His fifteen years at Rizarios were also productive for the writing of many more books and teachings.

In 1904, our Saint founded a monastery for women in Aegina, the Holy Trinity Convent. Under his guidance the Convent flourished. In 1908, the Blessed Nektarios, at the age of 62, retired from the Rizarios Ecclesiastical School and withdrew to Holy Trinity Convent in Aegina. There, for the rest of his life as a true monk and ascetic. He served as a confessor and spiritual guide to the nuns and even priests from as far as Athens and Piraeus. His Holy and pious life shone forth like a guiding light to all near him. Many would come to him for healing. Saint Nektarios was a great "Wonder-worker" even while alive.

On September 20, 1920 one of the nuns took him to the local hospital, in spite of his protest. He was convulsing in pain from a long-standing ailment. He was admitted, and placed into a ward reserved for the poor and unwanted. There he stayed for two months among the sick and dying. At 10:30 in the evening of November 8th, although in the midst of terrible pains, in peace and at prayer he gave up his spirit unto God at the age of 74.

As soon as the Saint gave up his Spirit, a nurse came to prepare him for transfer to Aegina for burial. As the nurse removed the Saint's sweater, she inadvertently placed it on the next bed, on which a paralytic lay. And O, strange wonder!, the paralytic immediately began to regain his strength and arose from his bed healthy, and glorifying God.

Some time after his repose, strangely a beautiful fragrance was emitted by his Holy body, filling the room. Many came to venerate his Holy relics prior to his burial. With amazement, people noted a fragrant fluid that drenched his hair and beard. Even after 5 months, when the nuns of the convent opened the Saint's grave to build a marble tomb, they found the Saint intact in every respect and emitted a wonderful and heavenly fragrance. Similarly three years later, the Holy Relics were still whole and radiating the same heavenly fragrance.

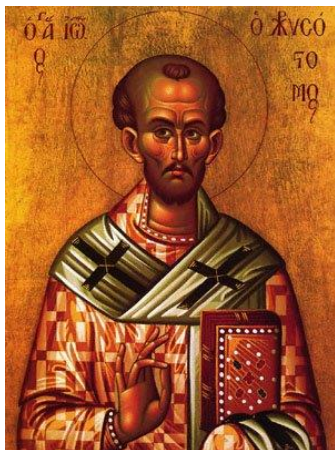
Many people had regarded Nektarios as a Saint whilst he was still alive, because of his purity of life, his virtues, the nature of his publications, his gift of foreknowledge and the miracles he performed. The recognition of him as a Saint spread rapidly after his repose. God confirmed the Sanctity of Nektarios at his repose and by the miracles attributed to the Saint after his repose. The Orthodox Church proclaimed him as a Saint on April 20, 1961. His Blessed memory is celebrated by the Church on November 9th.

St. John Chrysostom

The Christian preacher St. John Chrysostom (ca. 347-407) was bishop of Constantinople. A renowned orator, he earned the epithet Chrysostom, or "golden-mouthed," and is a Father of the Church. Born at Antioch in Syria, John studied there as a young man with eminent teachers of rhetoric, philosophy, and theology. Adopting the life of Christian asceticism, he practiced austerities so severe as a desert recluse that his health collapsed, forcing him to return to his native city about age 33. At Antioch, John was ordained deacon in 381 and presbyter 5 years later. As preacher, he drew the enthusiastic approval both of his bishop and of the Christian laity. His sermons are notable for their attention to the historical meaning of Scripture as opposed to allegorical interpretation, for their concern with practical moral application, and for their pungent thrusts against the loose morality of a city nominally Christian. The fame of John's preaching spread to Constantinople, capital city of the empire. In late 397 he was virtually kidnaped and taken by military escort to Constantinople, where under pressure from figures in government and Church he reluctantly agreed to be consecrated bishop of that city. The ascetic and outspoken bishop was, tragically, not a sufficiently astute tactician to save himself from downfall. His personal simplicity of life, his determination toward moral reform of the

clergy, and his caustic comments on the follies and vices of life at the court created enemies, the most powerful of whom was the scheming empress Eudoxia. She found a convenient ally in Theophilus, Bishop of Alexandria, who had long harbored resentment over John's elevation to the bishopric of Constantinople. John was providing sympathetic shelter in Constantinople to four monks, known from their stature as the Tall Brothers, who were enthusiasts for the teachings of Origen and who had been expelled from Egypt by Theophilus. Arriving in Constantinople ostensibly to defend his expulsion of the Tall Brothers, Theophilus gathered 36 bishops hostile to John at a synod in the Palace of the Oak at Chalcedon, across the straits from the capital. There in 403 John was condemned in absentia on charges which included sponsoring heretical teachings of Origen and making treasonable statements about the Empress. The synod was followed by an edict of banishment from the Emperor, which in spite of a temporary recall led to John's exile in 404 to a tiny village in distant Armenia. His continuing wide influence through correspondence from his place of exile prompted the government to order that he be marched on foot to a more remote and desolate place on the Black Sea. The hardships of the march killed him in September 407, before he reached his destination. A new emperor, Theodosius II, penitent for the injustice perpetrated by his parents, had John's body transported back to Constantinople in 438.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινούπολης



Ο μεγάλος αυτός πατέρας και διδάσκαλος της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας γεννήθηκε στην Αντιόχεια το 347 μ.Χ. (κατά άλλους το 354 μ.Χ.). Πατέρας του ήταν ο στρατηγός Σεκούνδος και μητέρα του η Ανθούσα. Γρήγορα έμεινε ορφανός από πατέρα, και η μητέρα του - χήρα τότε 20 ετών - τον ανέθρεψε και τον μόρφωσε κατά τον καλύτερο χριστιανικό τρόπο. Ήταν ευφυέστατο μυαλό και σπούδασε πολλές επιστήμες στην Αντιόχεια - κοντά στον τότε διάσημο ρήτορα Λιβάνιο - αλλά και στην Αθήνα, μαζί με τον αγαπημένο του φίλο Μέγα Βασίλειο. Όταν αποπεράτωσε τις σπουδές του, επανήλθε στην Αντιόχεια και αποσύρθηκε στην έρημο για πέντε χρόνια, όπου ασκήτευε προσευχόμενος και μελετώντας τις Άγιες Γραφές. Ασθένησε όμως και επέστρεψε στην Αντιόχεια, όπου χειροτονήθηκε διάκονος - το 381 μ.Χ., σε ηλικία 34 ετών - από τον Αρχιεπίσκοπο Αντιοχείας Μελέτιο. Αργότερα δε από τον διάδοχο του Μελετίου Φλαβιανό πρεσβύτερος σε ηλικία 40 ετών.

Κατά την Ιερατική του διακονία ανέπτυξε όλα τα ψυχικά του χαρίσματα, πύρινο θείο ζήλο και πρωτοφανή ευγλωττία στα κηρύγματα του. Έσειε και συγκλόνιζε τα πλήθη της Αντιόχειας και συγκινούσε τις ψυχές τους βαθύτατα. Η φήμη του αυτή έφτασε μέχρι τη βασιλεύουσα και έτσι, την 15η Δεκεμβρίου 397 μ.Χ., με κοινή ψήφο βασιλιά Αρκαδίου και Κλήρου, έγινε Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης, κάτι που ο ίδιος δεν επεδίωξε ποτέ. Και από την θέση αυτή ο Ιερός Χρυσόστομος, εκτός άλλων, υπήρξε αυστηρός ασκητής και δεινός ερμηνευτής της Αγίας Γραφής, όπως φαίνεται από τα πολλά συγγράμματα του (διασώθηκαν 804, περίπου, ομιλίες του). Έργο επίσης του Χρυσοστόμου είναι και η Θεία Λειτουργία, που τελούμε σχεδόν κάθε Κυριακή, με λίγες μόνο, από τότε μετατροπές.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Ο Θεός δεν νοιάζεται για τον τόπο.

Ζητάει μόνο θερμότητα καρδιάς και αγνότητα ψυχής.

Να, και ο απόστολος Παύλος προσευχήθηκε όχι σε ναό όρθιος ή γονατιστός, αλλά μέσα σε φυλακή πεσμένος ανάσκελα, καθώς τα πόδια του ήταν σφιγμένα στην ξυλοπέδη.

Επειδή, όμως, προσευχήθηκε με θερμή, αν και πεσμένος, και τη φυλακή έσεισε και τα θεμέλια σάλεψε και το δεσμοφύλακα τράβηξε στην αληθινή πίστη μαζί με όλη την οικογένειά του (Πράξ. 16:25-35). Ο άρρωστος Εζεκίας ούτε όρθιος ούτε γονατιστός, αλλά πεσμένος στο κρεβάτι παρακάλεσε για τη θεραπεία του το Θεό, που με τον προφήτη Ησαΐα του είχε προαναγγείλει το θάνατο του. Και κατόρθωσε με την καθαρότητα και τη θερμότητα της καρδιάς του να μεταβάλει τη θεϊκή απόφαση (Δ' Βασ. 20:1-6).

Ο ληστής, πάλι, καρφωμένος πάνω στο σταυρό, με λίγα λόγια κέρδισε τη βασιλεία των ουρανών (Λουκ. 23:42-43).

Και ο Ιερεμίας μέσα στο λάκκο με τη λάσπη (Ιερ. 45:6) και ο Δανιήλ μέσα στο λάκκο με τα θηρία (Δαν. 6:16) και ο Ιωνάς μέσα στην κοιλιά του κήτους (Ιων. 2:1-2), όταν προσευχήθηκαν θερμά, απομάκρυναν τις συμφορές, που τους είχαν βρει, και βοηθήθηκαν από το Θεό.

“Και τί θα λέω, όταν προσεύχομαι;», θα με ρωτήσεις. Θα λες ό,τι και η Χαναναία του Ευαγγελίου. «Ελέησέ με, Κύριε!», παρακαλούσε εκείνη. «Η θυγατέρα μου βασανίζεται από δαιμόνιο» (Ματθ. 15:22).

“Ελέησέ με, Κύριε!», θα παρακαλάς κι εσύ. “Η ψυχή μου βασανίζεται από δαιμόνιο». Γιατί η αμαρτία είναι μεγάλος δαίμονας. Ο δαιμονισμένος ελεείται, ενώ ο αμαρτωλός αποδοκιμάζεται.

“Ελέησέ με!». Μικρή είναι η φράση. Και όμως, γίνεται πέλαγος φιλανθρωπίας, καθώς, όπου υπάρχει έλεος, εκεί υπάρχουν όλα τα αγαθά. Και όταν βρίσκεσαι έξω από την εκκλησία, φώναζε μυστικά: “Ελέησέ με!».

Φώναζε με τη σκέψη σου, χωρίς να κινείς τα χείλη σου. Γιατί ο Θεός μας ακούει και όταν σωπαίνουμε. Δεν απαιτείται τόσο ο τόπος, όσο ο τρόπος προσευχής. Και στο λουτρό αν είσαι, να προσεύχεσαι.

Όπου κι αν είσαι, να προσεύχεσαι. Όλη η κτίση είναι ναός του Θεού. Εσύ ο ίδιος είσαι ναός του Θεού, και ψάχνεις τόπο για να προσευχηθείς;

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Να ζητάς και αφού λάβεις, να ευχαριστείς
Η προσευχή είναι μεγάλο αγαθό, αν γίνεται και με λογισμό αγαθό· αν ευχαριστούμε το Θεό όχι μόνο όταν μας δίνει, αλλά και όταν δεν μας δίνει ό,τι Του ζητάμε, αφού και τα δύο τα κάνει για την ωφέλειά μας. Έτσι, και όταν δεν παίρνουμε, ουσιαστικά παίρνουμε με το να μην πάρουμε ό,τι δεν μας συμφέρει. Υπάρχουν, βλέπετε, περιπτώσεις που

η μη ικανοποίηση του αιτήματός μας είναι πιο ωφέλιμη. Και τότε ό,τι θεωρούμε σαν αποτυχία είναι επιτυχία. Ας μη στεναχωριόμαστε, λοιπόν, όταν ο Θεός αργεί να εισακούσει την προσευχή μας. Ας μη χάνουμε την υπομονή μας. Μήπως και πριν ζητήσουμε κάτι, δεν μπορεί να μας το δώσει ο Πανάγαθος; Μπορεί, φυσικά, αλλά περιμένει από μας κάποιαν αφορμή, ώστε να μας βοηθήσει δίκαια. Γι’ αυτό ας Του δίνουμε την αφορμή με την προσευχή και ας περιμένουμε με πίστη, με ελπίδα, με εμπιστοσύνη στην πανσοφία και στη φιλανθρωπία Του. Μας έδωσε ό,τι ζητήσαμε; Ας Τον ευχαριστούμε. Δεν μας έδωσε; Και πάλι ας Τον ευχαριστούμε, γιατί δεν γνωρίζουμε, όπως γνωρίζει Εκείνος, τι είναι καλό για μας. Ας έχουμε ακόμα υπόψη μας, πως ο Θεός συχνά δεν αρνείται, αλλά μόνο αναβάλλει την ικανοποίηση κάποιου αιτήματός μας. Και γιατί αναβάλλει; Επειδή, χρησιμοποιώντας ως μέσο τη δική μας επιμονή στο αίτημα, θέλει να μας ελκύσει και να μας κρατήσει κοντά Του. Κι ένας φιλόστοργος πατέρας, άλλωστε, όταν του ζητάει κάτι το παιδί του, πολλές φορές αρνείται να του το δώσει, όχι γιατί δεν θέλει, αλλά γιατί μ’ αυτόν τον τρόπο το παιδί μένει κοντά του.

Με δυο λόγια, η αποτελεσματικότητα της προσευχής μας εξαρτάται: πρώτον, από το αν είμαστε άξιοι να λάβουμε ό,τι ζητάμε· δεύτερον, από το αν προσευχόμαστε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού· τρίτον, από το αν προσευχόμαστε αδιάλειπτα· τέταρτον, από το αν για όλα καταφεύγουμε στο Θεό· πέμπτον, από το αν ζητάμε εκείνα που είναι ωφέλιμα σ’ εμάς. Και δίκαιοι ακόμα να παρακαλέσουν τον Κύριο, δεν θα εισακουστούν, αν δεν πρέπει. Ποιός ήταν δικαιότερος από τον Παύλο; Και όμως, επειδή ζήτησε κάτι που δεν θα τον ωφελούσε, δεν εισακούστηκε. «Τρεις φορές παρακάλεσα γι’ αυτό τον

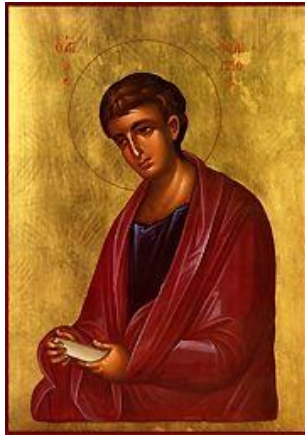
Κύριο», γράφει ο ίδιος, «και η απάντησή Του ήταν: “Σου αρκεί η χάρη μου”» (Β’ Κορ. 12:8-9). Αλλά και ο Μωυσής δεν ήταν δίκαιος; Ε, ούτε κι εκείνος εισακούστηκε. «Φτάνει πια!», του είπε ο Θεός (Δευτ. 3:26), όταν ζητούσε να μπει στη γη της επαγγελίας.

Πέρα απ’ αυτά, όμως, υπάρχει και κάτι άλλο που αχρηστεύει την προσευχή μας, και αυτό είναι η αμετανοησία. Προσευχόμαστε, ενώ επιμένουμε στην αμαρτία. Έτσι έκαναν οι Ιουδαίοι, γι’ αυτό ο Θεός είπε στον προφήτη Ιερεμία: «Μην προσεύχεσαι για το λαό αυτό! Δεν βλέπεις τι κάνουν;» (Ιερ. 7:16-17). Δεν απομακρύνθηκαν, λέει, από την ασέβεια. Κι εσύ με παρακαλász γι’ αυτούς; Δεν σ’ ακούω!

Όταν, πάλι, ζητάμε κάτι κακό εναντίον των έχθρων μας, όχι μόνο δεν το πραγματοποιεί ο Θεός, αλλά και παροργίζεται. Γιατί η προσευχή είναι φάρμακο. Κι αν δεν γνωρίζουμε πως πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ένα φάρμακο, δεν θα ωφεληθούμε ποτέ από τη δύναμή του. Πόσο μεγάλο καλό είναι η συνεχής προσευχή, το μαθαίνουμε από τη Χαναναία εκείνη του Ευαγγελίου, που δεν σταματούσε να κραυγάζει: «Ελέησέ με, Κύριε!» (Ματθ. 15:22). Κι έτσι, αυτό που αρνήθηκε ο Χριστός στους αποστόλους, τους μαθητές Του, το πέτυχε εκείνη με την υπομονή της. Ο Θεός, βλέπετε, προτιμά για τα δικά μας ζητήματα να Τον παρακαλούμε εμείς οι ίδιοι, που είμαστε και υπεύθυνοι, παρά να Τον παρακαλούν άλλοι για λογαριασμό μας. Όταν έχουμε την ανάγκη ανθρώπων, χρειάζεται και χρήματα να δαπανήσουμε και δουλόπρεπα να κολακέψουμε και πολύ να τρέξουμε. Γιατί οι άρχοντες του κόσμου τούτου όχι μόνο δεν μας δίνουν εύκολα ό,τι τους ζητάμε, αλλά συνήθως ούτε καν να μας μιλήσουν δεν καταδέχονται. Πρέπει πρώτα να πλησιάσουμε τους

ανθρώπους που είναι κοντά τους -υπηρέτες, γραμματείς, υπαλλήλους κ.ά.- και να τους καλοπιιάσουμε, να τους εκλιπαρήσουμε, να τους προσφέρουμε δώρα. Έτσι θα εξασφαλίσουμε τη μεσολάβησή τους στους αρμόδιους αξιωματούχους, για το διακανονισμό της όποιας υποθέσεώς μας. Ο Θεός, απεναντίας, δεν θέλει μεσολαβητές. Δεν χρειάζεται να Τον παρακαλούν άλλοι για μας. Προτιμά να Τον παρακαλάμε εμείς οι ίδιοι. Μας χρωστάει χάρη, μάλιστα, όταν του ζητάμε ό,τι έχουμε ανάγκη. Μόνο Αυτός χρωστάει χάρη όταν Του ζητάμε, μόνο Αυτός δίνει εκείνα που δεν Του δανείσαμε. Κι αν δει ότι επιμένουμε στην προσευχή με πίστη και καρτερία, πληρώνει δίχως να απαιτεί ανταλλάγματα. Αν, όμως, δει ότι προσευχόμαστε με νωθρότητα, αναβάλλει την πληρωμή· όχι γιατί μας περιφρονεί ή μας αποστρέφεται, αλλά γιατί, όπως είπα, με την αναβολή αυτή μας κρατάει κοντά Του. Αν, λοιπόν, εισακούστηκες, ευχαρίστησε το Θεό. Αν δεν εισακούστηκες, μείνε κοντά Του, για να εισακουστείς. Αν, πάλι, Τον έχεις πικράνει με τις αμαρτίες σου, μην απελπίζεσαι. Όταν πικράνεις έναν άνθρωπο, αλλά στη συνέχεια παρουσιάζεσαι μπροστά του και το πρωί και το μεσημέρι και το βράδυ, ζητώντας ταπεινά συγχώρηση, δεν θα κερδίσεις τη συμπάθειά του; Πολύ περισσότερο θα κερδίσεις τη συμπάθεια του ανεξίκακου Θεού, αν και το πρωί και το μεσημέρι και το βράδυ και κάθε ώρα επικαλείσαι την ευσπλαχνία Του με την προσευχή. Ας τ’ ακούσουν όλα αυτά όσοι προσεύχονται με ραθυμία και βαρυγκωμούν, όταν ο Κύριος αργεί να ικανοποιήσει το αίτημά τους. Τους λέω: “Παρακάλεσε το Θεό!”. Και μου απαντούν: “Τον παρακάλεσα μια, δυο, τρεις, δέκα, είκοσι φορές, μα δεν έλαβα τίποτα”. Μη σταματήσεις, ώσπου να λάβεις. Σταμάτησε, όταν λάβεις. Ή μάλλον, ούτε και τότε να σταματήσεις την προσευχή. Πριν λάβεις, να ζητάς. Και αφού λάβεις, να ευχαριστείς.

Άγιος Φίλιππος ο Απόστολος



Ο Άγιος Φίλιππος ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές του Κυρίου. Καταγόταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας, απ' όπου και ο Ανδρέας με τον Πέτρο. Τον κάλεσε μαθητή Του ο ίδιος ο Κύριος, και κατόπιν ο Φίλιππος έφερε στον Κύριο το Ναθαναήλ. Παραθέτουμε ορισμένα χωρία της Καινής Διαθήκης, στα οποία ο αναγνώστης μπορεί να μάθει περισσότερα για το Φίλιππο, σχετικά με τη ζωή του κοντά στο Χριστό: Ματθ. ι' -3, Μάρκ. γ' -18, Λουκ. στ' -14, Ιωάν. α' 44-49, Ιωάν. ιβ' 20-23, Πράξ. α' 13. Αξίζει, όμως, να αναφέρουμε ένα διάλογο (Ευαγγέλιο Ιωάννου, ιδ') που είχε ο Φίλιππος με τον Κύριο, όπου δίνει αφορμή στον Κύριο να φανερώσει ο ίδιος ότι είναι ομοούσιος με τον Πατέρα Θεό. Είπε λοιπόν ο Φίλιππος: «Κύριε, δείξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἄρκει ἡμῖν» (Κύριε, αποκάλυψε μας, δείξε μας τον Πατέρα, και αυτό μας αρκεί).

Και ο Κύριος μεταξύ άλλων του απάντησε: «Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα» (Δεν πιστεύεις, Φίλιππε, ὅτι ἐγώ εἰμαι ἀχώριστα συνδεδεμένος με τον Πατέρα, ὥστε ἐγώ να εἶμαι και να μένω μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας να εἶναι και να μένει μέσα μου; Εἶμαι δε τόσο πολύ ενωμένος, ὥστε αὐτά πού σας διδάσκω δεν εἶναι ἀπὸ τον εαυτό μου. Ἄλλα ο Πατέρας μου πού μένει μέσα μου, αὐτός ενεργεῖ τα υπερφυσικά ἔργα).

Η παράδοση αναφέρει ὅτι ο Φίλιππος κήρυξε το Ευαγγέλιο στους Πάρθους και πέθανε μαρτυρικά στην Ιεράπολη της Συρίας. Το σεπτό σκηνώμα του αποστόλου για πολλά χρόνια στόλισε τον ιερό ναό που εἶχε κτισθεῖ στην Ιεράπολη προς τιμή του αγίου. Η δε αγία κάρα του τιμήθηκε ἀπὸ διάφορους αυτοκράτορες, ὅπως τον Θεοδοῖσιο, τον Ηράκλειο και ἄλλους με τις βασιλικές σφραγίδες τους. Μετά την ἄλωση της Βασιλίδος των πόλεων ἀπὸ τους Λατίνους κατὰ το 1204 μ.Χ. το σεπτό λείψανο μεταφέρθηκε στην Κύπρο και για πολλά χρόνια φυλασσόταν στο χωριό Ἄρσος (Ἀρσινόη της Πάφου) στον ιερό ναό που κτίστηκε ἐκεῖ προς τιμή του αποστόλου. Ἀργότερα ἓνα μέρος των λειψάνων για ευλογία διανεμήθηκε σε διάφορα μέρη. Η θήκη δε με την ιερή κάρα προ του 1788 μ.Χ. για μεγαλύτερη ασφάλεια μετακομίσθηκε στην Ιερά Μονή του Σταυρού στο Ὁμοδος και ἐκεῖ φυλάσσεται μέχρι σήμερα.

Who Was the Apostle Philip?

Facts about Philip the Apostle:

1. Jesus personally reached out to him.

The interesting thing about Philip, one of Jesus' 12 disciples, is that he was personally reached by Jesus himself. While Philip brought Nathanael to Jesus, and Andrew brought Peter to Jesus, no one brought Philip to Jesus. Instead, Jesus came right to him. John's Gospel tells us, "The following day Jesus wanted to go to Galilee, and He found Philip and said to him, 'Follow Me'" ([John 1:43](#)). Normally God reaches people through people, but this was an exception to the rule.

2. Philip quickly reached out to Nathanael with the good news of Jesus.

We don't know a lot about Philip. The Gospels of Matthew, Mark, and Luke give us no details about him. All the vignettes of Philip appear in the Gospel of John. But from that Gospel, we discover that he was a completely different kind of person than Peter, Andrew, James, or John. He is often paired with Nathanael (also known as Bartholomew), whom he brought to Jesus.

"Philip found Nathanael and said to him, 'We have found him of whom Moses in the Law and also the prophets wrote, Jesus of Nazareth, the son of Joseph'" ([John 1:45](#)).

3. Philip was practical.

It also would appear from John's account of the Feeding of the Five Thousand that Philip may have been in charge of the supplies and food, the road manager of sorts. He was the kind of guy who was practical, always thinking about the bottom line.

and on this occasion, Jesus, trying to stretch Philip's faith, posed a question to him as the crowd gathered: "Where shall we buy bread, that these may eat?" ([John 6:5](#)). Philip responded, "Two hundred denarii worth of bread is not sufficient for them, that every one of them may have a little" (verse 7).

Philip didn't do so well on that test. He wasn't the first to have the most faith, but he was a follower of Jesus who was used by God.

4. Philip was possibly martyred.

And according to [church history](#), Philip laid his life down for [Christ](#), being stoned to death after reaching many with the gospel.

The Apostle Philip is also often confused with Philip the evangelist.

Philip the Evangelist

The man mentioned in [Acts 8](#) who, in a time of serious persecution, "went down to a city in Samaria and proclaimed the Messiah there" ([Acts 8:5](#)) was also called Philip, but this was not Philip the Apostle. Rather, this man is known as Philip the evangelist ([Acts 21:8](#)) or Philip the deacon.

[Acts 8](#) tells us an angel of the Lord led Philip the evangelist to an Ethiopian eunuch, "a court official of Candace, queen of the Ethiopians, who was in charge of all her treasure. He had come to Jerusalem to worship" ([Acts 8:27](#)). Although the eunuch worshipped God, he did not understand the Scriptures. Philip explained the gospel of Christ to this man and baptized him there along the road.

November 15 marks forty days until Christmas and in the Greek Orthodox Church, the Nativity Fast begins today!

The 40-day fasting period otherwise known as Christmas Lent is when the Greek Orthodox Church gives the faithful periods of fasting and reflection in order to refocus on the spiritual life, to challenge them and to help them make adjustments, as they experience the Holy Nativity of our Lord and Saviour in a real and meaningful way.

The Nativity Fast is like the fast of Easter Lent, but not quite as strict. The Nativity Fast is one of four main fast periods throughout the ecclesiastical year. Beginning on November 15 and concluding on December 24, the Nativity Fast gives individuals the opportunity to prepare for the Feast of the Nativity of Our Lord and Savior in the Flesh on December 25.

This is the time in the Orthodox Church where attention is drawn to the great mystery of the Incarnation of our Lord and Savior Jesus Christ, as we await his coming in anticipation of the great joy of His birth on Christmas Day. For preparation, the Church asks the faithful to participate in a fast by abstaining from certain food and drink, particularly from meat, fish, dairy products, olive oil, and wine, as well as focusing more deeply on prayer and almsgiving.

The fast usually involves abstaining from certain foods. Eggs, dairy, poultry, red meat, meat products, oil, fish and wine are all abstained from. However, some of these foods are allowed at certain times for most fasters. On Saturday and Sunday, fish, oil, and wine are acceptable to consume. Oil and wine are also allowed on Tuesday and Thursday, with some exceptions. Fish, wine, and oil are allowed on November 16, November 30, December 4, 6, 12, and 20. No fish may be consumed from December 20-24, and hymns are sung during this time. From the 20th of December on it is a strict fast with wine and oil allowed only on Saturday and Sunday.

After the Christmas Eve service in Greece, it is tradition to come home from church and to break the fast by enjoying a lavish meal with family and friends.

Happy and Blessed Nativity Fast to all.

Η Νηστεία των Χριστουγέννων

1. Δεύτερη μακρά περίοδος νηστείας μετά τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι η νηστεία των Χριστουγέννων, γνωστή στη γλώσσα του ορθοδόξου λαού μας και ως σαραντα(η)μερο. Περιλαμβάνει και αυτή σαράντα ημέρες, όμως δεν έχει την αυστηρότητα της νηστείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Αρχίζει την 15η Νοεμβρίου και λήγει την 24η Δεκεμβρίου [«Νεκρός»: η Μεγάλη Σαρακοστή είναι 40 μέρες ΧΩΡΙΣ τη Μεγάλη Εβδομάδα].

2. Η εορτή της κατα σάρκα γεννήσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού αποτελεί τη δεύτερη μεγάλη Δεσποτική εορτή του χριστιανικού εορτολογίου [δεσποτικές εορτές = οι εορτές του Χριστού]. Μέχρι τα μέσα του 4ου αιώνα η Εκκλησία της Ανατολής εόρταζε τη γέννηση και τη βάπτιση του Χριστού, υπό το όνομα «τα Επιφάνεια», την ίδια ημέρα, στις 6 Ιανουαρίου. Τα Χριστούγεννα ως ξεχωριστή εορτή, εορταζόμενη στις 25 Δεκεμβρίου, εισήχθη στην Ανατολή από τη Δύση περί τα τέλη του 4ου αιώνα.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που πρώτος ομιλεί για την εορτή των Χριστουγέννων, την ονομάζει «μητρόπολιν πασών των εορτών» και μας πληροφορεί περί το 386 μ.Χ. ότι «ούπω δέκατον έστιν έτος, εξ ου δήλη και γνώριμος ημίν αύτη η ημέρα (της εορτής) γεγένηται». Με τη διαίρεση της άλλοτε ενιαίας εορτής και την καθιέρωση των τριών ξεχωριστών εορτών, της Γεννήσεως την 25η Δεκεμβρίου, της Περιτομής την 1η και της Βαπτίσεως την 6η Ιανουαρίου, διαμορφώθηκε και το λεγόμενο Δωδεκαήμερον, δηλαδή το εόρτιο χρονικό διάστημα από τις 25 Δεκεμβρίου ως τις 6 Ιανουαρίου. Έτσι διασώθηκε κατά κάποιο τρόπο η αρχαία ενότητα των δύο μεγάλων εορτών της Γεννήσεως και της Βαπτίσεως του Κυρίου.

3. Ἡ μεγάλη σημασία που απέκτησε με την πάροδο του χρόνου στη συνείδηση της Εκκλησίας η νέα εορτή των Χριστουγέννων και η ευλάβεια των πιστών και ιδιαίτερα των μοναχών, απετέλεσαν τις προϋποθέσεις για την καθιέρωση και της προ των Χριστουγέννων νηστείας. Σ' αυτό ασφαλώς επέδρασε και η διαμορφωμένη ήδη τεσσαρακονθήμερη νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που προηγείτο του Πάσχα. Όπως η εορτή έτσι και η νηστεία, ως προετοιμασία για την υποδοχή των γενεθλίων του Σωτήρος, εμφανίστηκε αρχικά στη Δύση [που ήταν ακόμα ορθόδοξη], όπου η νηστεία αυτή ονομαζόταν Τεσσαρακοστή τον άγιου Μαρτίνου επειδή άρχιζε από την εορτή του άγιου τούτου της Δυτικής Εκκλησίας. Το ίδιο επανελήφθη και σ' εμάς, όπου πολλοί τη νηστεία των Χριστουγέννων ονομάζουν του άγιου Φιλίππου επειδή προφανώς αρχίζει την επομένη της μνήμης του Αποστόλου.

Οι πρώτες ιστορικές μαρτυρίες, που έχουμε για τη νηστεία προ των Χριστουγέννων, ανάγονται για τη Δύση στον 5ο και για την Ανατολή στον 6ο αιώνα. Από τούς ανατολικούς συγγραφείς, σ' αυτήν αναφέρονται ο Αναστάσιος Σιναιτης, ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος ο Ομολογητής, ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, καθώς επίσης και ο πατριάρχης Αντιοχείας Θεόδωρος Βάλσαμων.

4. Ἡ νηστεία στην αρχή, καθώς φαίνεται, ήταν μικρής διάρκειας. Ὁ Θεόδωρος Βαλσαμων, που γράφει περί τον 12ο αιώνα —και κατά συνέπεια μας πληροφορεῖ για τα ὅσα ἴσχυαν στην εποχή του— σαφῶς την ονομάζει «επταήμερον». Ὅμως ὑπὸ την ἐπίδραση της νηστείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ἐπεκτάθηκε καὶ αὐτή σε σαράντα ἡμέρες, χωρίς ἐν τούτοις νὰ προσλάβει τὴν αὐστηρότητα τῆς πρώτης. Πῶς θὰ πρέπει νὰ τὴν νηστεύουμε; *Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ σαρανταημέρου δὲν καταλύουμε [=δὲν τρώμε] κρέας, γαλακτερά καὶ αυγά. Ἀντίθετα, ἐπιτρέπεται νὰ καταλύουμε ψάρι ὅλες τὶς ἡμέρες — πλὴν, φυσικά, τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς— ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι καὶ τὴν 17ῃ Δεκεμβρίου. Ψάρι καταλύουμε ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν εορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὁποιαδήποτε ἡμέρα κι ἂν πέσει.*

A graphic for an online donation appeal. It features a background image of a religious icon of a bearded man with a halo. The text is overlaid on the image. At the top, the title 'Ascension Church Pandemic Appeal Offering' is in bold. Below it is a thank-you message. Then, under the heading 'Donation amount', there are five buttons for different donation values: \$50, \$100, \$250, \$500, and \$0.00. At the bottom is a yellow 'Donate' button.

Ascension Church Pandemic Appeal Offering

Thank you for your contribution to Ascension Church during these unprecedented times. Your support is greatly appreciated and will help maintain our Community as it belongs to each of us. All donations are tax-deductible to the extent allowed by law. God bless!

Donation amount

\$50	\$100
\$250	\$500
\$0.00	
Donate	

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, November 8, 2020

7th Sunday of Luke

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 Νοεμβρίου, 2020

Ζ' Λουκά

MEMORIAL SERVICES

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

17 χρόνια: Αικατερίνη Θωμά

17 years: Ekaterini Thomas

21 χρόνια: Ανδρέας Δημητρίου

21 years: Andreas Dimitriou

SACRAMENTS— ΜΥΣΤΗΡΙΑ

2:30 p.m. Baptism

Speros Anagnostos, M/M